

tioner! Det er jo ganſke viſt, at der med Henſyn til diſſe'er foretaget meget væſentlige Forandringer i det andet Ting, Forandringer ſom gaa ſtiſt imod, hvad man har holdt paa i dette Ting tidligere, og det kunde alſaa ſiges at der ingen Grund er til at tage diſſe Forſlag med her. Der kommer imidlertid en ſærlig Omſtændighed til, ſom ikke maa lades ude af Betragtning: man maa lige ſaa vel i det politiffe Liv ſom i andre Forhold høre ſig for det praktiffe Livs Forordninger, alſaa for Forholdene, ſom de ere i Rigsdagen. Der er nemlig denne Sceregenhed ved Lovens Behandling her i Rigsdagen, at det ene Ting er meget tilbøjeligt til at knytte Lovene ſammen. Hvad angaar dette Ting, da tror jeg ikke, man ſkal kunne paaviſe noget Eſſempel paa, at vi have kunnet tage et Lovforſlag, ſom det forelaa, men have ſøjet til, at vi dog ikke vilde give denne Lov vor Sanction, uden at vi ſamtidig kunde ſaa en anden Lov, vi ønskede vedtaget. Det er imidlertid noget, ſom er ſket i meget ſtort Omfang i det andet Ting og ſærlig paa dette Omraade. Jeg vil kun bringe i Erindring, at da de tilsvarende Lovforſlag kom herop i Jor, var den udtrykkelige Beſtemmelse knyttet til dem, at den ene Lov ikke ſkulde træde i Kraft, medmindre det ſamme ſkede med de andre, og vi vide meget vel, at ſelv om vi i Aar ikke have en ſaadan formel Sammenknætning, er der dog en ſaadan realiter, idet den ene ikke kommer ud uden den anden. Naar vi ſørſt have dette for Dje og ville veje de tre Forſlag op imod de to andre, ſaa turde diſſe tre Forſlag være af en ſaadan Betydning, at der er god Grund til — for endelig en Gang at ſaa diſſe Sager ordnede — at vedtage og ſaa diſſe Love, for ſaa vidt man maatte ane dem fornødne. Jeg er overbevift om, at man ikke vilde ſaa de tre Love, uden at vi ogſaa tog de to andre med, og jeg er overbevift om, at derſom vi ſtandsede i Aar, vilde det blot føre til, at Spørgſmaalet atter forelaa uforandret næſte Aar, det kommende Aar o. ſ. v.

Det er alſaa det almindelige Synspunkt, ud fra hvilket Udvalgets Stilling til diſſe Lovforſlag ſtal betragtes.

Jeg ſtal ſaa gaa over til at omtale de Forandringer, ſom det foreliggende Lovforſlag er undergaaet i det andet Ting.

Formanden: Jeg maa dog gøre opmærkſom paa, at der foreligger i Dje-blifket kun til Forhandling det Vædringsforſlag, ſom Udvalget har fremſat. Det forekommer mig, at den ærede Ordſører har

mere beſkøttiget ſig med ſelve Sagen, end ogſaa med dens Forhiſtorie. Jeg henſtiller derfor til den ærede Ordſører at holde ſig til det Vædringsforſlag, ſom ligger for.

Ordſøren (Rump): Ja, hvis jeg endelig ſtal gøre det, men jeg mente dog, at enhver Ordſører, naar et Lovforſlag kom fra det andet Ting, og der var foretaget Forandringer deri, plejede at nævne diſſe Forandringer og forklare for Tinget, hvorfor Udvalgsflertallet kunde anbefale at tage diſſe Forandringer — noget ſom dog ſan havde ſin Betydning med Henſyn til Spørgſmaalet om Tingets Stilling til Forſlagets endelige Afgørelſe . . .

Formanden: Det er en Miſforſtaeſſe; den ærede Ordſører vil naturligvis have Ret til at anſtille den Slags Betragtninger, ſom ikke ſaalænge, Forhandlingen drejer ſig om Vædringsforſlaget, men ſørſt naar Sagen i ſin Helhed foreligger til Behandling. Nu er det for Reſten maaffe meſt økonomiſt, at han bliver ved, ſom han havde tænkt.

Ordſøren (Rump): Ja, jeg ſtal ſøge at gøre mine Bemærkninger ſaa korte ſom mulig.

Man har i Folketinget vedtaget en Vædring til Lovforſlagets § 3 gaaende ud paa, at ſom „et efter Miniſterens Støn paſjende Beløb til Betridelſe af“ Omkoſtingerne ved Anlægskapitalens Tilvejebringelſe og Forrentning under Arbejdets Udførelſe ſtulde henregnes til det, til hvilket Statskaſſen ſtal bidrage Halvdelen. Det forekommer mig ikke, der er noget at indvende imod denne Forandring. Den er motiveret derved, at man mente, at den Afſatteſe, ſom Lovforſlaget tidligere havde, kunde give Anledning til, hvad man talder, illegitime Omkoſtinger. — De øvrige Forandringer ere foretagne paa § 9; der kommer ſørſt Nr. 1, hvortil ogſaa Udvalget har knyttet en Vædring. Tidligere forelaa Forſlaget fra det andet Ting ſom en Jærnbane fra Nyſøbing til Holbæk ad 2 forſtellige Linier med Valgret for Amtsraadet til at tage den ene eller den anden af diſſe. Som man vil erinde, fandt man det ikke heldigt her i dette Ting, at Amtsraadet ſkulde have denne Valgret, og paa Forſlag af Udvalget indſatte man den ene af diſſe Linier, nemlig den, der gik over den veſtlige Del af Lammefjorden, idet man mente, at denne Linie havde meſt for ſig, og ſaa foreslog man tillige, at Banen ſkulde gaa til Holbæk Havn. I det andet Ting har man fundet det rigtigt at ſtyde